

felé. — Kitagadunk, kontárságra vetünk, ha fogadást nem tesz, hogy a céh szabályokat pontosan megtartod . . .

— Csupán lelkem szavának engedek! — ütötte föl fejét dacosan az ifju.

— Hát akkor halljad sorsodat! Mától fogva nem vagy céhünk tagja s más városok céheit is tudósítjuk, hogy mint kontárt megvessenek. Eltávozhatsz . . .

Az ifju mester gögös pillantást vetett a gyülekezetre s az ajtó felé lépdelt. Az ajtóból hátrafordult s vakmerő, gunyos hangon ennyit mondott:

— Még csak egy szót, nagy uraim. Cigánykovácsok vagytok, nem ötvösök . . .

II.

A Fodor István műhelye a főpiacra nyílt, a nagytemplom sekrestyéje felé. Az ablak világánál ketten dolgoztak, a céhmester s fia, Mihály mester. A bolthajtásos szoba közepén fiókos nagy szekrényben zár alatt álltak a drága kész művek.

Mihály mester sűrűn pillantgatott ki az ablakon. A felesége hazajövetelét leste. Klára asszony régen elment a piacra, nem szokott ilyen sokáig odamaradni. Egyszer élénken ütötte föl a fejét.

— Né, né Végh András! — szólt apjához. — Megsoványodott a fickó, mint eb a száraz csonton.

— Bizony fiam, a kontár-kenyér nem kövér kenyér . . .

— Nem is hiszem, hogy sokáig kibírja. Egy napon csak beállít s megkéri kegyelmedet . . .

— Engem? ugyan mire kérne?

— Hogy a céhbe visszazerezze.

— No iszen jó helyre jönne! Én dobattam ki, most meg aztán fölszedem a sárból és visszavezetem. Soha, mig rajtam áll! Semmi szükségünk ilyen rendbontó, izgágára. Künn tágas!

Mihály mester nem firtatta tovább a dolgot, pedig szívesen segített volna a Végh Andris sorsán. Ismerte apját: az ő szava az utolsó szeg . . .

Megint a felesége jövetelét vigyázta. Miért késik? Végre a műhellyel átellenben föltűnt a Klára asszony természetes alakja. Csakugyan érhetne valami, mert frissen aprított hazafelé s az arca izgalomtól piroslott. Nagy sebbel-lobbal nyitott be az ajtón.

— Mi lelt asszony? — állt föl Mihály ijedten.

— Nagy ujság van, halljátok-e! Nevezetes ujság. Hogy én kívül találkoztam . . . — mondotta Klára asszony, szapora lélekzettel. S már tovább is perdült, be a lakószoba felé. Nemsokára egy ékes, rózsás tekintetű, nyulánk szőke hajadonnal tért vissza. A Mihály mester hugával, Örzsikével.

— Mi jó hirt tud ángyomasszony? — kérdezte a leány.

— Idejertek, körém! — dobolta össze őket Klára asszony. — Fejedelem urunk az este a városra érkezett . . .

— Hát ez csakugyan nevezetes. Remélem nálunk is fog vásárolni Ónagysága! — kapott rajta Mihály.

— Eh nem a fejedelem a nevezetes, hanem az, hogy Ródy Györke is ott van a kíséret között. Ródy Györke, az unoka öcsém . . .

— Mit keres az öcséd az uradnál? — kérdezte Mihály mester.

— Hm, még kérdezed? Nemes, tanult fiu, ott van hivatala a kancellárián, a fejedelem mellett. Milyen helyes, tisztességtudó, szép fiu! Messziről megismert a szentem, hozzám jött s képzeljétek, miről esett szó . . .

— Képzeljük, képzeljük! — dohogott Mihály. — Bizonyosan pénzt kért kölcsön . . .

Klára asszonynak pulykataraj lett az arca, csipőre tette a kezét, megingatta magát.

— Te, bugris, te! Nem esnék jól a lelkednek, ha nem ütnél egyet rajtunk, nemeseken.

— No, no halljuk csak!

Az asszony térült-fordult s máris eloszlott a haragja, mint a füst a forró vasalóból.

— Hát azt mondotta a szép öcsém, hogy amint dolgaitól tágulást szerezhet, eljön hozzánk s nagy hirt teszen . . . örvendetes ujságot . . .

— Miért nem vallattad ki? Nem szeretek várokozni! — méltatlankodott Mihály.

— Hát azt hiszed te pupák, megállottam volna? Bizony azon helyben kiszedtem én belőle az ujság velejét. Hát Örzsikéről van szó, a drágalátos, szép virágszárlól. Kérőbe jó az urfi . . .

Örzsike nagyot nevetett.

— Kérőbe? Jó tréfa. Hiszen alig ösmer engem.

— Ösmer az, galambom, nagyon is jól ösmer! — bizonykodott Klára asszony. — Hát milyen ángyod volnék én, ha még annyit sem tettem volna érte? Ész-tendők óta mindcsak rólad izengetek neki, téged ajánlgatlak . . .

— Ész-tendők óta? No ugyan nehezen szánta rá magát az urfi . . . Köszönöm . . .

Klára asszonyt megint előntötte a pulykaméreg.

— Né né, a béka, hisz ez csufolkodik. Hálátlan teremtés, hát így köszönöd meg az én sok törekedésemet?

Az öreg Fodor István kettévágta a vitát.

— Ej, ne vedd föl, menyemasszony! Éretlen beszéd, ne indulj fel rajta. Szívesen fogjuk látni Ródy Györkét, tisztességnek fogjuk tartani. A fiamnak nemes leányt szereztem feleségül, dejszen, ha a leányomat nemes urfihoz adhatnám . . . Csak jöjjön a szép öcsém! . . . (Folyt. köv.)

Gyallay Domokos.

Főiskolai rovat.

Rovatvezető: **Dr. Szandiner Pál**, egyet. tanár.

A M. Kir. Ferenc József Tudományegyetem Gyógy-szerészetten hallgatóinak „Hunyadi bajtársi egyesülete“ által folyó évi február hó 18-án rendezett „Patikusbálon“ felülfizetni szívesek voltak: Szegedi gyógyszerész testület, Szegedi Országos gyógyszerész egyesület, Szittner és Hoffman r.-t. 1000—1000 koronát. Temesváry József gyógyszerész, Leizinger Gyula gyógyszerész, dr. Apáthy István egyetemi tanár, dr. Szentpétery Zsigmond egyetemi tanár, Szittner János gyógyszerész, Fekete Géza gyógyszerész, Tukats Sándor e. tanársegéd, Borbás Gyula gyógyszerész, dr. Veszprémi Dezső egyetemi tanár, Borbély József gyógyszerész, N. Ferenc és dr. Menyhárh Gáspár egyetemi rector 500—500 koronát. Dr. Szalay József ker. főkapitány, dr. Bodnár János egyetemi magán tanár, dr. Reinbold Béla egyetemi tanár, dr. Davida Leó egyetemi tanár, dr. Issekutz Béla, Székessy Ferenc gyógyszerész, Barcsay Károly gyógyszerész, dr. Papp Nándor és Schermann Kálmán 300—300 koronát. Frankó Andor gyógyszerész 250 koronát. Dr. Deer Andre gyógyszerész, Bayer Antal gyógyszerész, dr. Kőszeghy Dénes egyetemi tanársegéd, dr. Nagy Miklós, dr. Ruzs Frigyes egyetemi tanár, dr. Riegler Gusztáv egyetemi tanár, dr. Dávid Lajos egyetemi tanársegéd, Kemény Gyula, dr. Somogyi Szilveszter polgármester, dr. Tóth N. és Burger Jenő 200—200 koronát. Kiss József és dr. Pfeiffer Péter egyetemi tanár 150—150 koronát. Jónás Andre gyógyszerész (Szöreg), Máthé Mihály gyógyszerész, Gruber József, Hoffman N., Zachár Zoltán egyetemi tanársegéd, Nemetz Dezső gyógyszerész, Renner Sándor, Bocsanczy Tibor, dr. Vasváry N. és Rozvány György gyógyszerész 100—100 koronát. Maros Tibor gyógyszerész, dr. Weigl N., Bencsik Andre, dr. Piszton Egon, N. N., Zambó N. és N. N. 50—50 koronát. A nemes szívű adakozóknak ezuton is köszönetet mond a bajtársi egyesület.